A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK – Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308 De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven. 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vacantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.
UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert Baesrode

Nr 350 A. HANS

Het verlaten Huis

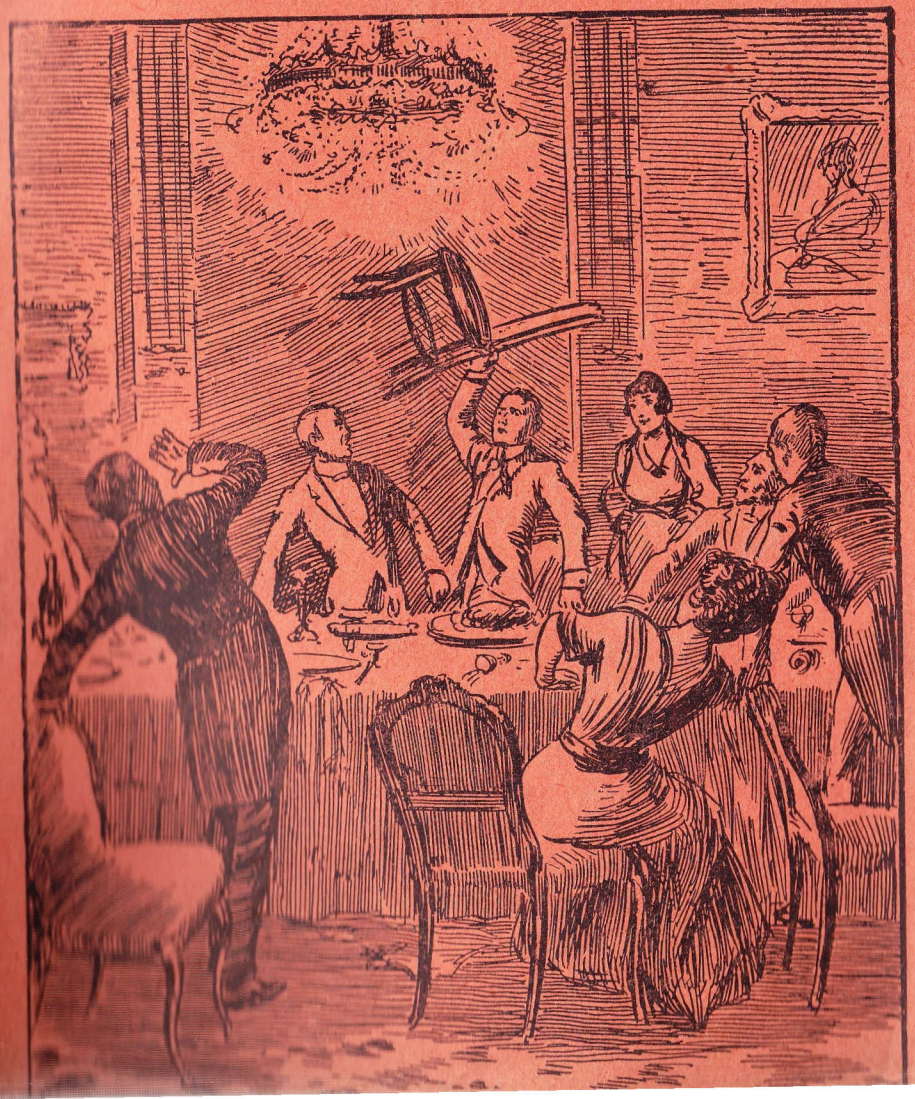

Nr. 350.

A. HANS

HET VERLATEN HUIS

I.

Mevrouw Dewilde kwam op de slaapkamer van haar vijftienjarig dochtertje Elvira, die zich vroeg te bed begeven had, omdat zij hoofdpijn had.

Mevrouw was schoon gekleed. Zij moest naar een feestmaal bij een der buren, den rijken koopman Bertrand.

— Elvira, slaap maar rustig... wij zullen niet lang weg blijven, zei de moeder. Liever bleef ik thuis, maar het zou mevrouw Bertrand te leur stellen.

— O, moeder... gij moet u voor mij niet ongerust maken...

— Bertha zal nu en dan eens naar u komen kijken...

— Alleen spijt het mij, dat Andries niet uitgenoodigd is... Hij was gisteren kwaad, omdat Peter wel gevraagd is.

— Andries heeft onlangs mijnheer Bertrand

zoo beleedigd... O, werd de jongen toch wijzer! Hij doet ons veel verdriet...

— Hij heeft mij beloofd, dat hij voortaan beter zal oppassen.

— Hij belooft het zoo dikwijls, maar hij vergeet het altijd weer...

't Was of iemand tegen de deur stootte.

— Falk is daar... toe, moeder, laat hem nog even binnen.

Mevrouw Dewilde opende de deur. Een groote hond spoedde zich naar Elvira Hij ging met de voorpooten op het ledikant staan.

— Brave Falk... morgen spelen wij weer in den tuin, zei Elvira, zijn schoonen kop streelend.

Falk keek haar met zijn goede, trouwe oogen aan.

— Nu moet gij slapen, sprak mevrouw. Ik zal Falk meenemen naar beneden.

Zij kuste haar dochter en wenkte den hond haar te volgen. Maar het dier deed of het dat niet zag.

— Gehoorzaam zijn, Falk, vermaande Elvira. Ga met moeder mee. Het vrouwtje moet nu rusten... Morgen spelen wij weer.

Elvira streelde den hond nog eens en nu trippelde deze heen. Aan de deur zag hij nog even om, naar zijn jonge meesteres Toen daalde Falk bedaard de trap af.

Mevrouw Dewilde deed de deur dicht. Op het portaal zuchtte ze.

— O, God, maak mijn lief kind toch weer beter, bad ze.

Elvira was ziekelijk. Zij had al sedert het voorjaar uit school moeten blijven. Zij was zoo gauw moe. Bij de minste inspanning kreeg ze op haar bleeke wangen een blosje. Zij had weinig eetlust en dikwijls kloeg ze over hoofdpijn. De dokter zei, dat ze heel veel in de frissche lucht moest zijn. Elvira kon daar veel van genieten. Haar ouders woonden te Brasschaat in de Kempen, niet ver van Antwerpen, waar mijnheer Dewilde die handel in granen dreef, zijn kantoor en pakhuis had. Elken dag reed hij met zijn auto heen en weer. Zijn oudste zoon, Peter, vergezelde hem en hielp vader flink in de zaken. Andries, de tweede zoon, die zeventien jaar was, bezocht nog de handelsschool in de stad, maar hij paste niet goed op. Hij bezocht veel de herberg en soms kwam hij dronken thuis.

Zijn ouders vonden dat verschrikkelijk. Vader had hem dikwijls streng gestraft, maar het baatte niet veel.

— Laura, 't is tijd! riep mijnheer Dewilde van beneden.

— Ja, ik ben hier al, antwoordde zijn vrouw.

— Slaapt Elvira al? vroeg mijnheer, die met zijn zoon Peter reeds op den drempel stond.

— Neen, nog niet... En wat blijft Andries lang in de stad.

— Hij had laat les, zei Peter.

— Bertha zal immers voor zijn eten zorgen, hernam mijnheer. Ik kan het begrijpen dat mijnheer Bertrand Andries niet uitnoodigde. Hij wacht nog altijd op verontschuldigingen. Andries heeft hem erg beleedigd. Wanneer zal de jongen eens wijzer worden! Maar nu moeten we gaan!

Mijnheer Bertrand woonde dicht bij op een groote villa, die in een prachtig aangelegd park stond. 't Was reeds eind September. Nog een maand en al die schoonheid zou verdwijnen. In October keerde de familie Bertrand naar de stad terug, maar de Dewilde's bleven ook 's Winters buiten.

Mijnheer en mevrouw Bertrand ontvingen de drie Dewilde's zeer hartelijk. Er waren nog genoodigden uit het dorp en ook uit Antwerpen.

Weldra begaf men zich aan tafel. Alles getuigde hier van weelde. Mijnheer Bertrand was veel rijker dan mijnheer Dewilde. Dat kon Andries, de jongste zoon van Dewilde niet verdragen... Het ergerde hem, dat de groote villa een kasteel geleek en mijnheer Bertrand een veel schooner auto bezat dan zijn vader. Ook hadden de voorname buren veel bedienden. Zijn vader zei dikwijls tot Andries, dat zijn jaloezie dwaas

was. maar de jongen had een hoogmoedig karakter.

Mevrouw Dewilde zat niet rustig aan het feestmaal. Zij dacht aan Elvira, en ook aan Andries. Waarom bleef deze zoo lang in de stad? Hij scheen daar een vriend te hebben, die niet deugde.

Een uur verliep. Plots hoorde men voor de eetzaal lawaai. En daar trad Andries Dewilde binnen. Zijn ouders en Peter schrokken geweldig. Zij zagen dat Andries dronken was. En wat kwam hij nu hier doen?

— Goeden avond! riep Andries. Ha! gij zit hier allen te smullen en te feesten. Ik werd niet uitgenoodigd. Dat is een grove beleediging. Vader en moeder en mijn broer hadden er dan ook voor moeten bedanken aan deze tafel te zitten.

— Andries, ga dadelijk heen! beval mijnheer Dewilde.

— Ik moet mijnheer Bertrand eerst eens zeggen, dat hij een lompe vlegel is, om van een familie een der zonen thuis te laten. Ik begrijp de reden wel. Ik zou hem vergiffenis moeten vragen, omdat ik hem verleden week een parvenu genoemd heb. Zijn vader was een koopmannetje, dat met een kar door de Kempen reed. En nu doet Bertrand of hij een prins is. Dat zei ik hem en ik vraag er geen vergiffenis voor, want het is de zuivere waarheid!

Ieder scheen verbluft over deze onbeschaamdheid. Alleen een der meiden keek vroolijk, als vond ze dit tooneel bijzonder plezierig.

Een knecht naderde en wilde Andries bij den arm nemen, om hem uit de kamer te verwijderen. Maar hij week achteruit, toen de opgewonden jongen een stoel ophief en nijdig riep:

— Van mijn lijf blijven, of gij krijgt een slag op uw kop, dat gij duizend sterren zult zien. Ik ben nu hier om mijnheer Bertrand te zeggen, dat hij een ongemanierde kerel is. Ha! ik werd niet uitgenoodigd... ik ben zeker te lomp... omdat ik lach met uw verwaande streken en u niet vlei en fleem!

Vader Dewilde was opgestaan. Hij zag bleek van schaamte en woede. Hij hoorde Antwerpsche genoodigden vragen wie die dronken vlegel was.

Maar zijn vrouw stond al voor Andries, en keek hem strak in de oogen.

De knecht greep Andries nu bij den nek. De jongen werd nijdig en rukte zich los.

— Van mijn lijf blijven! schreeuwde hij.

En in de worsteling stootte hij een der gasten omver. Eenige glazen wijn vielen omver en kleederen werden bevlekt. Verscheidene dames en heeren sprongen ontsteld recht.

Toen nam mevrouw Dewilde haar zoon bij den arm. En met een snik in de stem, zei ze:

— Andries, kom mee... ik vraag het u!

Dadelijk gehoorzaamde hij. Zijn vader wilde hem volgen.

— Blijf hier, vroeg mijnheer Bertrand, die medelijden met hem had.

— Dames en heeren, ik bied u mijn verontschuldigingen aan in plaats van mijn zoon, sprak mijnheer Dewilde.

— Kom, kom, wij praten er niet verder over, zei de heer Bertrand. Andries wist niet wat hij deed. Laat hem nu onder de hoede van zijn moeder.

Mijnheer Dewilde zette zich weer neer. Bedienden herstelden de orde op tafel. De gastheer begon een ander gesprek, maar er was een vreemde stemming.

Intusschen stapte Andries aan den arm van zijn moeder door het park.

— O, jongen, wat hebt gij nu toch gedaan? vroeg mevrouw Dewilde schreiend.

— Ik kwam thuis... Gij waart allen weg, en toen werd ik nijdig. Mij alleen niet uitnoodigen. Dan hadden vader en Peter ook maar thuis moeten blijven! Zij doen met Bertrand mee die mij niet kan verdragen, omdat ik hem een bluffer noem.

— Gij hebt verleden week mijnheer Bertrand erg beleedigd.

— Hij kon niet vooruit met zijn schoone auto.

Toen moest ik lachen... Ik vroeg hem of ik een paard wilde halen. Ha! ik heb er nog plezier van. Hij moest de duurste auto van allen hebben. En de kar kon niet meer weg.

— En gij stondt te spotten samen met eenige ruwe mannen. Was dat nu een houding voor u! Maar gij hadt toen ook gedronken. O, Andries, wat moet er van u worden! Ik heb al zooveel verdriet over Elvira's ziekte. En 't arm kind schreit ook dikwijls over u.

— Vader had de uitnoodiging niet moeten aannemen, als ik zoo beleedigd word. Ik kwam thuis... ge waart allemaal weg... Ha! toen werd ik woedend. En ik wilde Bertrand de les eens lezen. Een meid liet mij door een zijdeur binnen. En nu heeft de verwaande zot eens goed de waarheid gehoord.

— Mijnheer Bertrand is een brave, eenvoudige man.

— Hoe kunt gij dat nu zeggen, moeder! Hij wil altijd laten zien dat hij veel rijker is dan wij. En zijn vader reed met een kar door de Kempen; hij was eigenlijk een leurder.

— Zijn vader heeft zich door vlijt en eerlijkheid omhoog gewerkt en mijnheer Bertrand breidde zijn zaken nog meer uit. Die jaloezie van u is leelijk.

— Ik kan den hoovaardigen aap niet uitstaan.

Mevrouw Dewilde begreep dat haar woorden nu geen vat hadden op Andries. Zij zou hem naar zijn kamer brengen en dan ook thuis blijven.

Toen zij thuis waren zei ze:

— Andries, houd u nu stil. Maak Elvira niet wakker. Zij had zoo'n hoofdpijn van avond. Ga ook naar bed.

— O, gij moet niet denken, dat ik dronken ben...

— Gij hebt rust noodig.

Mevrouw kreeg hem boven, en Andries begaf zich te bed.

Mevrouw zat dan treurig in de woonkamer. Wat zou er van Andries terecht komen? Zeker, het schandaal in de feestzaal bij mijnheer Bertrand was erg, doch de moeder dacht nog meer aan het karakter en de ondeugden van haar zoon. Zou Andries opgroeien tot een nietwaard, een leeglooper, een dronkaard, een onwaardig mensch?

Mijnheer Dewilde en Peter keerden vroeg terug.

— Waar is Andries? vroeg de vader.

— In bed, antwoordde zijn vrouw.

— O, ik zou er hem willen uithalen en hem afranselen, tot hij mijnheer Bertrand om vergiffenis vraagt.

— Laat hem nu liggen! Spreek morgen met hem.

— Ja! Nu is hij dronken. Maar van morgen af aan, gaat hij mee naar het kantoor. Nu zal ik hem voortdurend onder mijn oogen houden. Zoo kan 't niet blijven duren. En als die vriend uit de stad zich hier nog vertoont, jaag ik Falk op hem af.

— Die Duval is een bedorven jongen, zei Peter. Hij neemt Andries mee naar de herberg.

— O, wat schaamde ik mij van avond! kloeg mijnheer Dewilde. Dat ging nu alle perken te buiten. Die domme jaloezie van den jongen. Hij is zelf hoogmoedig. Hij zou veel geld willen hebben om rijk te leven en over ieder koning te kraaien. En dat is zeventien jaar! Het kwaad moet er uit!

— Laat ons nu gaan slapen! stelde moeder voor.

Nog even begaf ze zich bij Elvira. Het meisje sliep rustig.

Falk lag op de gang voor de deur als een trouwe wachter. De hond was zoo aan zijn kleine meesteres gehecht.

II.

Andries scheen den volgenden morgen op zijn kamer te willen blijven tot zijn vader naar de stad vertrokken zou zijn. Maar mijnheer Dewilde ging bij hem en zei alleen:

— Zorg dat gij spoedig beneden zijt: Ik ga niet heen, voor ik met u gesproken heb.

Elvira bleef te bed. Zij had nog hoofdpijn.

— Wij moeten vandaag den dokter weer eens laten komen, zei mevrouw tot haar man. Ik maak mij ongerust.

— Ja, vraag hem dat hij Elvira nog eens goed onderzoekt. Ik voor mij zie nog geen beterschap bij haar. Ik vrees zelfs dat ze in de laatste weken achteruit is gegaan.

Andries verscheen eindelijk. Mijnheer Dewilde liet hem ontbijten en wandelde een poosje in den tuin. Hij had nu veel zorgen. Elvira's ziekte kon hem zoo angstig maken. Maar daarbij kwam dan het verdriet over het gedrag van zijn jongsten zoon.

Toen mijnheer Dewilde weer in huis trad, had Andries gegeten. Hij pakte zijn boeken bij elkaar.

— Laat uw boeken maar thuis, zei zijn vader. Ik zal straks aan den bestuurder van de school melden, dat gij bij mij op het kantoor komt.

— Voor altijd, vader?

— Wij zullen zien hoe gij u gedraagt. Op school voert gij niet veel uit... en nu zult gij onder mijn toezicht werken. Over uw gemeenheid van gister avond zal ik nu zwijgen; ge begrijpt,

dat ik mij geweldig schaam. Maar denk zelf over uw onbeschoft optreden na...

— Maar vader, mijnheer Bertrand...

— Had u niet uitgenoodigd. Gij hebt gisteravond weer bewezen dat hij volkomen gelijk had. Wij praten nu niet over mijnheer Bertrand. Maak u klaar... Wij vertrekken. Uw arme moeder blijft alleen bij uw zieke zuster en kan den heelen dag ook om u verdriet hebben. Haar droefheid is nog niet groot genoeg.

Andries zweeg. Hij hield veel van Elvira. En vaders woorden troffen hem nu toch.

Hij nam plaats in de auto... en de heer Dewilde vertrok met zijn zonen.

Op het kantoor nam vader Andries bij zich in zijn bureel en droeg hem werk op. Toen begaf hij zich naar de school.

Andries vond de verandering zeer onaangenaam, maar nu durfde hij zich niet verzetten. Hij deed zijn werk, al vond hij het erg eentonig.

's Avonds reden ze terug. Mijnheer Dewilde was gejaagd om te weten, wat de dokter over Elvira zou gezegd hebben.

Moeder had geschreid. Dat zag haar man dadelijk.

— Ongunstig nieuws over ons meisje? vroeg hij.

— Ja, de dokter vindt ook, dat zij achteruit is

gegaan, veel verzwakt. Het is tering, en hij raadt ons aan Elvira naar Zwitserland te sturen, en wel zoo gauw mogelijk.

Mijnheer Dewilde kreeg de tranen in de oogen.

— Is 't zoo ernstig? stamelde hij.

— Ja... Ik heb Elvira nog niet over Zwitserland durven spreken.

— Zij moet er dan heen...

— Ja...

— En 't best is, dat gij ginder bij haar blijft, vrouw. Alleen zou zij het er niet uithouden.

— Dat heb ik ook gedacht. Elvira schijnt wel te voelen dat zij achteruit is gegaan. Zij had geweend... ik zag het. Maar zij vroeg mij niet wat de dokter gezegd had...

Andries hoorde dit gesprek. Hij sloop naar boven. Elvira lag nu op een sofa. Falk zat bij haar.

— Hebt gij hoofdpijn... vroeg Andries.

— Ja, maar nu is het wat beter, antwoordde het zusje.

Zij wist niet van wat er gisteravond gebeurd was.

— Gij zijt vroeg terug van school, sprak ze.

— Ik ga niet meer naar school... Vader heeft mij op het kantoor genomen.

— Waarom?

— Nu ja, dat begrijpt gij wel?

— O, Andries, dan hebt gij zeker weer iets

uitgevoerd... Vertel het mij maar niet... Ik zou weer hoofdpijn krijgen...

Elvira keek hem bedroefd aan.

— Ik zal nu beter oppassen, verzekerde haar broer.

— Dat hebt gij al zoo dikwijls gezegd... Doe nu toch eens uw best...

— Ja... gij zult het zien...

Mijnheer Dewilde trad binnen. Andries ging heen.

— Dag kindje, groette vader.

Elvira sloeg hem de armen om den hals. Zij hield zoo zielsveel van haar vader.

— De dokter is geweest, zei ze zacht. Hij vindt zeker, dat ik weer zieker ben... Ik zag het wel aan zijn gezicht.

— Gij zijt wat zwakker. . Maar de dokter heeft ons een goeden raad gegeven. Gij zult een tijdje met moeder naar Zwitserland gaan... Daar is de lucht zoo zuiver.

— Naar Zwitserland, vader... O, dan ben ik net zoo ziek als Liesje van Doorn... Die is ook in Zwitserland geweest...

Haar lippen trilden even.

— Vader, fluisterde ze dan, het is de tering niet waar?

— Maar wie zegt dat, kindje?

— Als ik naar Zwitserland moet...

— Om sterker te worden...

— Dan is het toch tering...

— Wij zullen u juist voor die ziekte behoeden... Gij zult in Zwitserland herstellen. Moeder zal daar bij u blijven...

— O, wat zal het dan voor u en de broers een akelige Winter zijn...

— De tijd gaat vlug voorbij. Wij hebben allen ons werk. En ik kom u met Kerstmis eens bezoeken... Wij zullen God bidden, dat hij u beter maakt! Wat een vreugde dan als gij genezen terug keert.

— Ik zou liever thuis blijven.

— Zwitserland is prachtig met de hooge bergen en de meren...

— Ja, vader... als ik er gezond was.

— Gij zult er gezond worden...

— Als gij het noodig oordeelt, moet ik natuurlijk gaan...

Mijnheer Dewilde sprak bemoedigend met zijn dochtertje tot de meid kwam zeggen dat het avondmaal opgediend was.

Elvira bleef boven en de hond hield haar gezelschap.

— Falk, 't vrouwtje moet voor langen tijd weg, zei Elvira. Dan zult gij ook treuren... En ik zal u erg missen...

De hond keek haar met zijn goedige oogen aan.

Beneden heerschte een gedrukte stemming.

Ook Peter en Andries vonden het triestig, dat Elvira met moeder heen moest ..

Andries begaf zich vroeg te bed. Hij voelde nu spijt over zijn gedrag, maar kon toch niet besluiten aan mijnheer Bertrand zijn verontschuldigingen aan te bieden. De hoogmoed zat nog in zijn hart.

III.

't Was laat in den namiddag. Peter en Andries reden naar huis. Vader was vandaag niet op het kantoor geweest. Morgen vertrokken moeder en Elvira naar Zwitserland. En mijnheer Dewilde had dien laatsten dag bij zijn dochtertje willen doorbrengen...

Elvira was beneden. Zij hield zich goed en deed soms of zij vroolijk was. Zij had vandaag afscheid genomen van de familie Bertrand en andere kennissen. De koffers waren reeds verzonden. En nu was het de laatste avond... Ieder voelde er de treurnis van. 't Scheen Peter en Andries toe of hun huis reeds geheel anders was. Zij spraken zoo innig tot Elvira, maar hun hart was vol droefheid.

Na het avondmaal was Elvira even alleen met Andries op haar kamer, waar zij hem als gedachtenis een boek gaf.

— Andries, vroeg ze, zult gij nu voortaan goed

oppassen, zoodat vader en moeder tevreden over u zijn?

— Ja, zusje...

— Ik zal ginder zooveel aan u denken...

— En ik aan u... Maar waarom schreit gij nu?

Andries zag tranen in haar schoone, blauwe oogen.

— Andries, vader en moeder zullen zooveel verdriet hebben over mij, want, Andries, ik voel het, ik zal niet meer terug komen... en dan moet gij vader en moeder troosten, vooral door braaf en vlijtig te zijn...

Andries schrok geweldig. Vertrok Elvira met zulke gedachten?

— Maar wat zegt gij nu toch? stamelde hij.

— O, Andries, ik meen het... praat er niet over met vader... hij zou zoo triestig zijn...

— Gij zult in Zwitserland beter worden...

Elvira schudde het hoofd.

— Zoo moogt gij toch niet denken... gij moet moedig zijn, zei Andries met een snik in de stem.

— Ik voel hoe zwak ik word... En Andries, als ik ginder ziek lig zou ik toch blijde zijn, als ik wist, dat mijn jongste broer goed oppast.

— Ja, ik zal mijn best doen...

— En niet meer met Duval omgaan?

— Neen...

— Niet meer in de herberg zitten, Andries?

— Neen, Elvira...

Zij gaf Andries een kus.

— Ik zal voor u bidden, beloofde ze.

— En ik voor u...

De hond stapte binnen en keek Elvira aan.

— 't Is of Falk ook begrijpt dat ik vertrek, zei ze ontroerd. Mijn goede vriend... gij kunt niet naar Zwitserland komen... O, Andries... wees gij vriendelijk voor Falk... ga er nu en dan eens mee wandelen...

— Ja, dat zal ik doen. Maar Elvira, gij moogt niet zulke sombere gedachten hebben. Gij wordt vast beter... Gij zijt nu verdrietig omdat gij morgen vertrekt. Na een paar dagen zijt gij het ginder gewoon... En wij zullen zoo blij zijn, als gij terug keert. Dan vieren wij feest...

— Laat ons nu weer bij vader en moeder gaan, zei het zusje zacht.

Maar Elvira moest vroeg naar bed. 't Zou een lange reis zijn.

— — — — — — — — — — —

Den volgenden morgen stond om 8 uur de auto klaar. Mijnheer Dewilde had eensklaps besloten zijn vrouw en Elvira weg te brengen naar Zwitserland. Peter zou tot aan het station te Antwerpen rijden. En nu was het oogenblik van 't vertrek daar. Elvira zei de meid en den hovenier vriendelijk goeden dag. Zij konden hun tranen niet inhouden. Elvira sloeg nog eens haar arm om Falks hals... De hond jankte...

— Wacht, ik zal hem zelf in de kamer sluiten anders loopt hij de auto na, zei Elvira.

Haar stem beefde, Falk vergezelde haar gewillig naar de binnenkamer. Elvira streelde hem nog eens over den kop.

— Mijn beste Falk, gij zijt altijd zoo'n trouwe kamaraad geweest, sprak ze met een snik. En ik zie u nooit weer terug... nooit...

Zij liet hem los... Zij moest heen en vlug verliet zij de kamer en trok de deur dicht... Falk jankte luider... Elvira beet op de tanden. Zij wilde nu niet schreien, maar zich goed houden voor haar ouders. Moeder zag al zoo bleek... en vader was zenuwachtig.

— Nu moeten wij heen rijden, zei mijnheer Dewilde. Wij mogen den trein niet missen.

Elvira wierp nog een langen blik op het huis en het park, dat reeds herfstkleuren kreeg. Toen steeg zij in de auto. Andries stapte 't laatst in. Hij zat naast zijn broer. Hij had wel in snikken kunnen uitbarsten... Hij wist met welke sombere gedachten zijn zusje vertrok. O, welk een akelige morgen!

De auto kwam zacht in beweging. Men hoorde nu Falk huilen. Ieder ontroerde, doch zweeg. Elvira wuifde naar buren.

Aan de statie te Antwerpen moest ze afscheid nemen van Peter en Andries.

— O, komt ook met Kerstmis! smeekte zij.

— Ja, vast, antwoordde Peter, die een traan weg veegde.

Andries weende.

— Niet schreien, zei Elvira. Schrijf mij dikwijls... Ik zal veel aan u denken.

Zij vond het prettig, dat vader mee ging, al was het dan maar voor een paar dagen. Peter en Andries hielpen hun ouders en zuster in den trein. Nog een vijftal minuten stonden ze daar. Toen vertrok de trein.

De broers keken hem na, zoo lang zij konden. Dan reden ze naar 't kantoor. Het was een sombere dag... En 's avonds scheen het ouderlijk huis als verlaten. Falk kwam hun tegemoet, maar niet kwispelstaartend als anders. Hij treurde.

— De hond heeft niet willen eten... hij zoekt Elvira, zei de meid.

Na het avondmaal deed Andries met Falk een wandeling. Op den grooten weg ontmoette hij Duval, zijn vriend.

— Ik zie u niet meer, en daarom kom ik eens hooren wat er aan scheelt, zei Duval, die een brutaal gezicht had.

— Ik ben bij vader op 't kantoor...

— Dat had ik hooren zeggen. Kom, wij gaan een glas bier drinken, wij moeten eens met elkaar praten.

— Neen, ik kan nu niet, antwoordde Andries.

— En waarom niet? Er is wat gebeurd dat gij zoo eensklaps van school moest...

— Ik heb een dwaze streek uitgestoken.

En Andries vertelde wat er op dien feestavond bij de familie Bertrand gebeurd was.

Duval lachte er om.

— Dat had ik willen zien, zei hij. En gij noemt het een dwaze streek? Ik vind het juist flink van u. Toe, ga mee. Ik heb u heel wat te vertellen.

— Neen, ik kan niet...

— En ik kom zoo ver om u te zien. 't Is een heel eind van Antwerpen naar hier. Maar aan uw kantoor kom ik liever niet, uw vader kan mij zoo nijdig aan kijken.

— Ik ga nu niet mee...

— Zijt gij dan kwaad op mij?

— Neen... ik moet thuis zijn.

— Bang van uw vader? Toe, gij zijt toch geen klein kind meer. Een half uurtje kan er wel af.

— Ik heb den hond bij mij...

— Die zal toch niet weg loopen. Wij zitten op 't terras. Er is daar een groote herberg. Ik heb dorst. Wees nu niet flauw! Gij moet niet lang blijven.

En Adries beweek. Nog eens zou hij meegaan en dan meteen aan Duval zeggen, dat hij den omgang met hem moest afbreken. Dan was alles tusschen hen uit... en voor goed.

Zij namen plaats op het terras voor de her-

berg. Duval tracteerde. Falk lag op het gras terzijde, den kop gebogen, als dacht hij aan Elvira.

— Zoo, zoo, gij zijt dus op het kantoor, sprak Duval. Als loopjongen?

— Natuurlijk niet...

— Als klerkje voor de kleine werkzaamheden want gij hebt uw studie niet voleindigd. Gij weet weinig van boekhouden af.

— Ik help vader...

— Adressen schrijven! En postzegels plakken! treiterde Duval.

— Laat ons daarover zwijgen...

— Hoor eens, ik zou mijn vader zoo den baas niet laten spelen. Die mijnheer Bertrand ken ik heel goed. Gij weet dat mijn nichtje er meid is geworden, nadat haar vader failliet is gegaan. Mevrouw is verwaand tegen haar. Bertrand is ook een hoogmoedige vent en verdient zoo'n les. Hij moest u maar niet beleedigd hebben. 't Is een onbeschofte aap, dat vind ik.

— Het is waar... maar 't is van mij toch ook dom om mij dronken te drinken. Dat voel ik wel.

— Bah! dat kan al eens gebeuren. Maar ik heb ook nieuws. Ik laat mij niet ringelooren... en ik ben thuis weggeloopen. Ik woon nu op kamers en ik ben mijn eigen meester. Dat is fijn... 't zal mij best bevallen.

— En wie betaalt dat?

— O, ik heb wat geld en nu begin ik een han-

del. Ik zal voor een firma reizen en veel geld verdienen. Mij krijgen ze niet op een kantoorstoeltje. Geld genoeg... en ik tracteer u op een tweede glas bier.

Andries dronk het uit. En de drank werkte al gauw in zijn hoofd.

— Ik blijf natuurlijk ook niet op vaders bureel, beweerde hij. Maar ik moet nu eerst uitzien.

— Zoek ook een plaats als reiziger... Gij zijt groot... En zeventien of achttien of twintig, 't zit hem niet in de jaren. Als gij maar rap zijt...

Plots begon Falk te janken. Hij stond op en liep onrustig heen en weer. De hond herinnerde Andries aan Elvira. 't Werd den jongen benauwd om het hart. Hoe hield hij zijn belofte!

Hij stond bruusk op.

— Ik ga naar huis, zei hij.

— Zoo rap...

— Ja...

— Wanneer zie ik u terug?

Andries had moeten antwoorden « nooit » maar dat durfde hij niet.

— Wij zullen eens zien, sprak hij.

— Gij doet raar... Is dat nu vriendschap? Zit nog wat!

— Neen...

Andries gaf Duval de hand en vertrok.

— Ik ben een lafaard, mompelde hij. Elvira is pas weg en ik schend reeds mijn woord.

Hij kwam thuis. Peter was al naar bed. O, hoe verlaten leek het huis!

Andries lag te weenen in zijn bed. Den volgenden morgen voelde hij zich nog ellendiger. Maar later op den dag redeneerde hij weer bij zich zelf dat hij nu toch ook niet te flauw moest zijn. Hij mocht toch nog wel eens met Duval praten en een glas bier drinken, maakte hij zich zelf wijs.

Eenige dagen verliepen. 's Avonds kwamen de zonen naar huis... het leege, verlaten huis. En dan legden ze zich maar vroeg ter ruste.

Vader keerde terug. Hij vertelde van het plaatsje, waar moeder en Elvira verbleven. Elvira had zoo geschreid, toen vader heen ging. Hij was er nog akelig van.

— Maar wij moeten hoop en moed houden en veel voor haar bidden, zei hij.

Ook voor mijnheer Dewilde was het huis nu zoo stil en verlaten!

IV.

De familie Bertrand was voor twee dagen uit. Den eersten avond kwam er bezoek. Twee kerels waren boven op een kamer. Zij zouden alles stelen, wat van hun gading was. Zij meenden vrij spel te hebben. De twee knechten zaten in een

herberg van de buurt. Plots schrokken de dieven.

— Ik hoor iets, zei er een.

— Ik ook, fluisterde de andere, en hij wilde zich verbergen.

— Wij moeten vluchten, hernam de eerste. Door dit raam... er is een goot langs...

Zoo wilden ze ontsnappen. Maar juist toen de tweede door het venster kroop, verscheen daar mijnheer Bertrand, die onverwacht terug keerde, daar mevrouw ongesteld was geworden.

De boef schrok ook en in zijn verwarring liet hij de goot los en viel met een smak neer. De knechten die de auto gehoord hadden, kwamen verschrikt toegeloopen. Mijnheer Bertrand riep hun toe, dat er dieven waren. De gevallene kon niet meer weg en werd dus gemakkelijk gevangen genomen. Men bracht hem in huis. Hij had een been gebroken en kloeg ook over inwendige pijn. Mijnheer Bertrand zond om een dokter en om de politie. De dief werd ondervraagd. Hij weigerde te zeggen, hoe hij heette en wie zijn kamaraad was.

De dokter verbond hem en de politie nam hem mee.

De heer Bertrand nam toen zijn knechten onder handen. Kon hij hen maar zoo vertrouwen? In plaats van de villa te bewaken, zaten ze in de herberg. Greta, de meid, had niets gehoord. Maar mijnheer Bertrand vond het vreemd, dat twee

schelmen uit Antwerpen, zoo goed geweten hadden, dat hij afwezig zou zijn. Wie had hun dat verteld? Mijnheer zei niets meer, doch besloot er met de politie over te spreken.

Den volgenden dag kwamen er gendarmen. Deze verhoorden de knechten, die bij hoog en laag verzekerden, dat zij niets met de dieven hadden uit te staan. De meid beweerde het zelfde. Maar een der knechten zei dat ze de vorige week 's avonds met een vreemden jonkman in het park gesproken had.

De meid loochende dat ook. Toen dreigden de gendarmen haar mee te nemen. En ze viel door de mand, tenminste zij erkende, dat zij gepraat had met haar neef Duval uit Antwerpen. Die was hier geweest om Andries Dewilde te bezoeken. Zij hadden samen in de herberg gezeten en toen kwam Duval haar eens goeden dag zeggen, maar zij hadden niet over dieven gepraat. Wat dacht men nu toch? Dat zij aan zoo iets zou meedoen!

Maar mevrouw Bertrand zei, dat de meid al eenigen tijd zeer bot was, nadat haar meesteres ze eens bestraft had. Zij lachte dien avond, toen Andries hier het feestmaal zoo ruw kwam storen. Dan had ze plezier, omdat haar meesters beleedigd werden Wie weet was ze niet wraakzuchtig.

De gendarmen zouden 't geval verder onderzoeken.

— — — — — — — — — — —

Den volgenden dag kwamen twee heeren van 't gerecht op het kantoor van mijnheer Dewilde. Zij moesten Andries spreken. Vader bleef er bij, bang wat hij nu zou hooren. Een der heeren vroeg of Andries met Duval op zekeren avond op zijn dorp in een herberg had gezeten. Andries bekende dat. En nu moest die heer weten, waar Duval over gesproken had. Andries vertelde, hoe Duval zei dat hij van huis weggeloopen was en reiziger zou worden.

— En heeft hij niets van mijnheer Bertrand gezegd? hernam de heer.

— Ja... dat zijn nicht er als meid woonde en mijnheer Bertrand hoogmoedig was.

Maar de heeren wilden weten, of Duval niets gezegd had over een diefstal. Mijnheer Dewilde wist wel dat er dieven bij zijn gebuur waren geweest, doch had niets vernomen over de vermoedens tegen Duval. En zou zijn eigen zoon nu ook in die vreeselijke zaak gemengd zijn.

— Andries, zeg de waarheid! smeekte hij.

— Vader, het is de waarheid. Duval heeft niets gezegd over dieven. O, dan zou ik het uitgebracht hebben.

— Maar de meid van Bertrand heeft u binnen gelaten toen gij eens een feest kwaamt storen, hernam een der heeren. Zij heeft het bekend.

— Ja, dat is waar.

— Waarom?

— Omdat zij door mevrouw Bertrand bestraft was geworden, zei ze, en alles zou doen, wat zij kon om haar te plagen.

— Wij vermoeden dat zij op aandringen van Duval ook de dieven in huis hielp, en dat zij te voren Duval meegedeeld had, dat mijnheer en mevrouw Bertrand afwezig zouden zijn.

— Mijnheer, waarlijk, ik weet daar niets van, hield Andries vol.

De heeren geloofden hem, en gingen heen. Mijnheer Dewilde en Andries bleven alleen.

— Dus, toen ik uw arme, zieke zuster naar Zwitserland bracht, zat gij weer met Duval in de herberg, zei de vader.

— O, ik wilde eerst niet...

— Maar gij liet u verlokken... Vijf October, zei die heer, was het de dag van Elvira's vertrek. 's Morgens schreien... 's avonds weer dronken.

— Neen, ik was niet dronken...

— Och, ik kan u niet meer gelooven... Hoe dikwijls heb ik u voor Duval gewaarschuwd... nu ziet gij, welk een kerel hij is. Hij komt u bezoeken... een voorwendsel om op 't dorp te zijn, en zijn nicht te spreken. Waarover? Denkelijk om haar hulp te vragen voor een diefstal... De vriend van mijn zoon!

— O, vader, sedert heb ik hem ontweken...

— Zwijg maar! Moeten uw moeder en Elvira dat ginder hooren?

— O, schrijf het toch niet! vroeg Andries met een snik in de stem.

— Neen, ik durf niet. Elvira is ernstig ziek, ernstiger dan gij denkt. En zulk nieuws zou noodlottig kunnen worden. Ik zal dat nieuw verdriet alleen dragen...

's Avonds was het huis nog meer verlaten. Mijnheer Dewilde zond Andries naar zijn kamer. Peter was naar Gent voor een dringende zaak. En de arme vader zat alleen in de stille kamer. Andries moest nog eenige keeren naar 't gerechtshof komen. De meid van Bertrand bekende alles. Duval, die geld noodig had, vroeg haar hulp voor een diefstal. Hij kende twee mannen, die hem plegen zouden. 't Kon zeer gemakkelijk gebeuren, als zijn nicht hen binnen liet. Dan kreeg ze ook haar deel. En ze gehoorzaamde uit begeerlijkheid en uit wraakzucht, omdat ze de rijke mevrouw Bertrand niet kon verdragen. De gewonde dief kon niet meer loochenen; zijn makker werd aangehouden en ook Duval en zijn nicht geraakten in de gevangenis. Tijdens de rechtszaak moest Andries als getuige verschijnen en vertellen hoe Duval op een avond naar het dorp was gekomen. Dat stond in de bladen en mijnheer Dewilde schaamde zich zeer. Hij hield Andries nog korter en was hard tegen hem. In plaats van te erkennen dat hij dit verdiende, begon de jongen te wrokken. Hij dacht niet meer zoo sterk aan El-

vira. En toch schreef moeder dat haar dochtertje steeds zwakker werd.

V.

't Liep tegen Kerstmis. Op een avond, toen mijnheer Dewilde met zijn zonen thuis kwam, trad de meid hun tegemoet en zei dat Falk zoo raar deed. De hond had sedert October getreurd en steeds Elvira gezocht. Hij at bijna niet meer. Vader, Peter en Andries gingen naar de keuken. Falk lag op een mat. Hij hief den kop even op. In zijn oogen was geen glans meer. Hij deed nog zijn best om de hand van mijnheer te lekken, maar hij scheen zoo moe... Vader zond om den veearts, en zei dat Falk aan 't sterven was. Hij kon de juiste oorzaak niet opgeven en meende dat het dier aan zijn jonge meesteres te veel gehecht was. En 's avonds laat was Falk dood.

Den volgenden dag zaten vader en zonen op het kantoor. Er kwam een telegram: « Kom dadelijk... Elvira zeer ernstig ».

— Wij gaan met ons drieën, zei mijnheer Dewilde.

Hij telefoneerde naar huis. 't Was een lange, akelige reis, Den volgenden namiddag kwamen ze in het bergdorpje aan. Zij spoedden zich naar

het hotel. De eigenaar herkende mijnheer Dewilde.

— Mevrouw is in het ziekenhuis, zei hij onttroerd.

— En hoe is het met mijn dochtertje? vroeg de vader met bevende stem.

— Helaas...

— Is Elvira gestorven?

— Vannacht... o, zoo kalm, heb ik van mevrouw gehoord...

— Elvira dood, zoo snel, zoo onverwacht nog!

Vader barstte in tranen uit. Ook Peter en Andries weenden. Zij gingen naar het gebouw. Een zuster leidde hen naar boven. En daar zagen ze Elvira. Als een Engel lag ze op het met bloemen bestrooide bed.

— O, onze lieveling! kreet mevrouw Dewilde en ze viel snikkend haar man om den hals. Eergisteren werd Elvira eensklaps zoo veel erger. Zij was den dag te voren koortsig geweest. O, zij had u allen nog eens willen zien... en zij praatte ook over Falk...

— Falk is eveneens gestorven, zei vader. Van verdriet.

— — — — — — — — — — —

Elvira was in Zwitserland begraven. De ouders, Peter en Andries keerden een week later terug. O, hoe verlaten was nu het huis! In het park had de hovenier Falk een graf bezorgd.

Mijnheer en mevrouw Bertrand en andere kennissen kwamen de arme ouders troosten. Wel zeiden sommigen, dat bij Andries het verdriet niet diep zou zitten. Maar het zat wel diep.

— Nu zal ik veranderen! zwoer Andries.

Den volgenden dag begaf hij zich naar mijnheer Bertrand om zijn schuld te belijden. Hij deelde ook het innig gesprek van Elvira aan zijn ouders mee.

— En nu zal ik woord houden! verzekerde hij.

Andries zag een taak voor zich. Ja, het huis was als verlaten, omdat men er zoo Elvira miste, Elvira, die vroeger zong en schertste en met Falk door het park huppelde.

Andries wilde die verlatenheid weg nemen, door een goede zoon te zijn, de troost van zijn ouders.

Hij heeft woord gehouden. En al sprak men nog dagelijks over de geliefde doode, toch week toen die akelige verlatenheid de woning.

En van het groote portret aan den muur scheen Elvira haar broer tevreden toe te lachen.

EINDE.